

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 3
Juli 1913

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
— Kan bestilles paa alle postanstalter. —

6. aarg.

Den internationale K. M. A. konferens i Stockholm

avholdtes som tidligere nævnt fra 10—12. mai. Fra Norsk K. M. A. møtte 4 deltagere og var baade disse og øvrige deltagere enige om, at Gud herlig hadde hørt alle bønner om aandens enhet og nærvær. Møterne holdtes i K. F. U. K.s prægtige lokaler paa Brunngatan, hvor svensk K. M. A. leier kontorer. Hver dag var begunstiget av straalende solskin, saa der var lys og varme baade ute og inde. — Alt var ordnet og sørget for med trofast omhu og kjærlighet.

Pinseaften 6¹/₂ aapnedes konferensen med velkomsthilsen av prinsesse Bernadotte, som la 2. Kor. 9, 8 til grundlag for den dype og varme indledningsandagt. Dette Guds ord blev herlig bekræftet under møterne. Ogsaa vi norske søstre kom med hunger og tørst, og vi erfarte at Gud er mægtig til at la al naade rikelig tilflyte. Flere deltagere bragte hilsener fra sine foreninger og frk. S. Kurck indledet et bønnemøte og bad os bøie knæ med tillid til Joh. 14, 26. Efterpaa var der festlig samvær med beværtning. Dette avsluttedes med tak og bøn.

1. pinsedags morgen holdtes bønnemøte, som indlededes av frk. Sigrid Netzel over Ap. gj. 4, 31. Frk. Netzel betonet særskilt, at der stod at «alle blev fyldt med den Helligaand»

og i kap. 2, 3 endnu mere bestemt «paa enhver av dem.» Vi norske gik etterpaa i Jakobskirken og hørte pastor Hammarsten som i aandens kraft talte over Joh. 14, 23, «om nogen elsker mig» Det var saa selvprøvende og ransakende og blev fremført med selvoplevelsens visshet og med et ydmygt discipelsind.

Kl. 1 talte frk. Fredda Hammar, svensk K. M. A.s formand med utgangspunkt fra Joh. 1, 29 om Jesus som offerlammet. Johannes saa i aanden Jesu komme og skrifterne om lammet oyfyldte i ham. Maatte vi se hans offervei fra Betlehem til Golgata og følge Jesus utenfor leiren. Jesus led for os utenfor porten. Der staar i Math. 26, om Jesus og disciplene i Getsemane, at han forlot dem og gik litt lenger frem. Ja han gik lenger frem, helt til Golgata. Disciplene hadde fulgt ham helt fra Galilæa, men frem til korset maatte han gaa alene. Hvor langt har vi fulgt ham?

Saa mange røster lyder i vore dage. Maa vi lyde Guds aands røst og la os drage helt hen til Jesus utenfor porten, — da skal ilden falde. Missionsnær Folke talte om pinsen — som en av de 3 store høitider for Guds folk. Pinsen var en av de 3 høitider i den gamle pagt, som vi har faat igjen i meget rikere form i den nye pagt. Først paasken med offerlammet paa Golgata, pinsen med det store under,

og vi har en løvsalsheittid i vente. Vi maa ha oplevet paaske og pinse i vort liv, om vi skal glæde os ved Herrens komme. Jesus nævner i sin avskedstale til disciplene saa ofte dette vigtige emne: Aandens utgydelse. Men disciplene forstod ham ikke, og da han efter opstandelsen mødte dem, talte de ikke med ham om aanden men om riket. Saaledes er det ogsaa i vor tid saa mange bekymringer for Guds rike, medens vi glemmer Guds aand og det indre liv. Vi bør gjøre, som de første disciple blev opfordret til «bli i Jerusalem og oppebie.» Aanden vil være os en faderlig ven. Han gir Jesu fred. Han bliver hos os og har tid for os. Missionær Folke belyste ogsaa ved et eksempel hvorledes den Helligaand fører og tager ansvaret for den sjæl som anbetor sig til ham. I bokseropstanden i Kina i 1900 befandt missionær Folke sig med en del andre missionærer paa en kinesisk flodbaat i meget farlig farvand. Kapteinen ombord spurte Missionær Folke, hvorledes han ønsket at fortsætte reisen, men denne bad kapteinen ta ledelsen og ansvaret, og kapteinen befalte da alle passagerer at skjule sig nedeunder, og saa lot han det keiserlige flag heise. Efter flere dages farefuld reise nedover floden kom kapteinen en dag og sa, at nu kunde alle komme op. Skibet var i sikkerhet. Saaledes føres det menneske, hvis liv er skjult med Kristus i Gud.

Efter disse foredrag var der arrangeret en hyggelig fællesmiddag paa en nærliggende husholdningsskole, og rigtig mange deltok. Paa eftermiddagsmøtet oplæstes hilsener fra venner i og utenfor Sverige. Derefter talte fru v. Oertzen, frk. Kurck og frk. Wasserzug. Ethvert foredrag var saa velsignet. Jesus blev levende malet for vore øine. Han var midt iblandt os med velsignende hænder for at gi enhver, som hungret og tørstet, — der var manende ord om at høre det suk, som gaar gjennem verden — om at takke og tilgi — og alvorlig paamin-

delse til hver kristen sjæl om ikke at gaa tilbake, ikke tillate noget uopgjort i vort liv — ikke ha nogen avgud. Leve helt naturlig i lovens og evangeliets lys. Pinsedagen fik ogsaa en herlig avslutning med bønnemøte, som indledes av frk. Anna Roos K. F. U. K.'s formand med utgangspunkt fra sendebrevet til menigheten i Pergamus. — 2 pinsedagsmorgen møttes deltagerne til fælle altergang i Sofiahemmets kapel hvor pastor Erland Bjørk forrettet. Det lille kapel var fyldt til sidste plads og pastor Bjørk, som tok Joh. 7, 37, 38 til tekst, uttalte blandt andet, at han haapet, at denne stund vilde bli et kjært minde; og det var en saadan gripende heittidsstund, at det nok blir saa for enhver som var med.

Kl. 1 avgas beretningen fra svensk, dansk, tysk og norsk K. M. A. Fra de forskjellige foreninger fik man et sterkt indtrykk av, at Gud i naade herlig har vedkjendt sig arbeidet og git megen velsignelse til dem som saar med i gjerningen baade hjemme og ute. Særlig var det stort at høre fra svensk K. M. A.s hjem Fjällgaard i Jämtland, hvor mange gamle fattige lapper bor, som ingen jordisk eiendom eller ære har, men med straalende ansigter sitter og synger «Jag är barn til en kung!»

Kl. 6 talte frk. Wasserzug om menigheten i hjemlandet og verdens nød og begyndte med et eksempel om en feltherre som sier til sine soldater, da han ser fienden trænge frem paa alle kanter: «Hjelmene av og alle mand paa knæ.» Kun de troendes samlede forbøn kan sætte en stopper for fiendens fremstormen og kan bringe seier og Guds rikes komme. Frk. Wasserzug nævnte, hvorledes kvindene i Kina, Persien, Lilleasien og mange steder i Afrika nu faar mere frihet, og hvor de længter efter europæisk kultur og lærdom. De vil ha fat i alt som er «moderne.» Frk. W. spurte om vi kunde si, at kristendommen er «moderne.» La os kristne staa færdig

til at imøtekomme disse nationers kvinder i deres trang efter frihet og kundskap, at de ikke faar stene for brød. «Gud med os!» maa det være vort løsen. Tro paa Guds magt. For Gud er ingenting umulig. De hjemmeværende svenske missionærer frk. Agda Nyberg fra Nordafrika, Martha Humble fra Indien og Agnes Forsberg fra Kina gav et godt indblik i arbeidet paa de forskjellige missionsmarker, og det var særlig en glæde at høre om Guds aands gjerning i de unge kinesiske kvinder.

Efter fælles teservering og atter hyggelig samvær avsluttedes møtet med korte taler fra de forskjellige landes utsendinger. Til hvert møte var der valgt herlige sange av «Uppåt» og sangen gik med saadan inderlighet og varme, det mærkedes hvor alle var med av fuldt hjerte.

Fra Tysfjorden.

Vor kjære søster Olivia Ugland, hvis helbred hele den sidste vinter har været vaklende, kommer nu i juni sydover til en vel paakrævet hvile og rekreationstid. S. Olivia har trods alle besværligheter trofast staaet paa sin post, indtil Herren selv gav os den søster, som kunde avløse hende. 29. mai reiste s. Anna Andersen fra Grimstad over Trondhjem herfra til «Fredly» for at dele arbeidet med vor kjære s. Johanne Kullberg. S. Anna har ogsaa et aar været i Friedensort, og vi takker Gud for denne naade, at Han har bevæget hende til at gaa til Hans arbeide i Tysfjord. Gud gi, at vi alle som har dette arbeide paa hjertet, trofast maa be om kraft og styrke efter 2. Kor. 9, 8 baade for s. Olivia, at hendes hviletid maa bli rikt velsignet og for s. Anna og s. Johanne, at de ved Guds naade kan faa skinne som lys fra Herren og bringe det glade budskap til mange hjerter.

Utdrag av breve fra s. Olivia.

Fredly 14/4 13.

Hjertelig tak for gode breve. Korrespondancen er vokset saa i det senere derved at flere og flere venner rundt om i landet sætter sig i forbindelse med os for at høre direkte fra arbeidet, hvad vi glæder os over og gjerne vil etterkomme saa langt vi kan. Det optar naturligvis adskillig tid, men da det saa at si er livsnerven, som binder missionen og dens venner sammen, saa tror jeg det er et viktig arbeide. — Penge i hjelpekassen og andre gaver er indført efter avtale i «Fredly» private kasse for at anvendes til gaardsdriften og til at fullstendiggjøre husets inventar etterhaanden. Ifjor er det meste av disse penge gaat med ved opførelsen av fjøs, lade og nøst og til indlægning av springvand. Iaar kommer vel gaardsdriften at fordre mere, skal vi faa dyrket op saa vi slipper at kjøpe til koen; og saa naturligvis bordklædningen som vel kommer til at ta kr. 100, og saa malingen av huset utvendig. Altsammen vil komme i rette tid, det vet vi. Herren vil sørge for at vi ikke skal lide nogen mangel. Vi har jo Hans ord og forjættelser og paa dem kan vi hvile. De er sikrere at bygge paa end penge i banken. — Vi har ingen patienter i denne tid og er saa glad derved at faa mere tid til at ta os av de fattige. Det er svært for mange i vinter, da Lofotfisket slog saa aldeles feil, som neppe nogen kan huske det. Nu drar man til Finmarken. S. Johanne har været paa en liten rundreise. Fik ogsaa se ind til Haakons forældre. Her paa Helland har vi flere syke, som vi er glad at faa mere tid til ofre os for. Kristen Helland ligger og venter paa døden. Anne, den unge kone som blev liggende lammet i benene kort efter sit bryllup, er nu meget lidende og vi tror Gud vil snart gjøre en forandring. Disse to besøker vi jevnlig og saa en gammel bedstemor, som rigtignok gaar paa sine ben, men som er saa svak at man kan vente,

at hendes tid snart er ute. Jeg er, Gud være lovet saa langt nu, at jeg kan gjøre besøk hos disse syke her i nærheten. Ute paa Moen besøker s. Johanne en barselkone i smaa kaar — uten anden hjelp end sine smaa. Ja, en nabokone gaar og steller barnet. Saa nu er vi meget glad ved at faa litt tid til forskjellig som vi saa længe skulde gjort, men ikke faat tid til. — Vi samles jevnlig til møter og bønnemøter og de troende er trofaste til at holde sammen. Vi tror at Herren virker iblandt os og vil gjøre store ting. Bed fremdeles for os og arbeidet.

27/5 13.

Tusind tak for brev som meldte s. Annas komme. Det blev vi nu svært glad for, for vi følte mer og mer nødvendigheten av at avløsningen snart maatte komme. Det er ikke specielt foten som er slem, men sykdommen har svekket organismen, saa jeg orker litet, ogsaa blir følgen igjen den, at der hviler formeget paa s. Johanne. Jeg skulde ha skrevet længe før, men det har været en saa bevæget tid her, saa jeg har ikke faat det til. Vi har igjen hat et dødsfald paa Fredly. Det er Ellen, Nils Knudsens kone fra Musken, som er vandret bort, den unge søster til John Finnesen. Hun gik med bronkit i hele fjor og søkte doktor. Ut-over høsten blev hun litt bedre, men saa kom hun i omstændigheter og det blev det skjæbnesvangre — menneskelig talt. Kort før nedkomsten 9 april hadde hun en lungeblødning og efter barselsengen var hun meget svak. Doktoren erklærte da tberkulose. Det blev nu en meget slem tid for Nils og Ellen, for ingen turde gi dem en haandsrækning; de er jo alle saa frygtelig rød smitten. Nils maatte selv besørge pleien og arbeide i huset. Nils skrev da til mig om vi ikke vilde hjelpe ham og ta os av den lille, og vi svarte tilbake at vi gjerne vilde ta baade Ellen og barnet og pleie dem efter bedste evne. Dagen før Kristi himmelfartsdag kom saa den lille til os, et

meget skrøpelig litet væsen, som da var 3 uker gammelt. Det veiet da 9 merker og huden hang ganske i folder om den lille kroppen. Jeg tror vel barnet var underernæret og hadde vel ikke længe kunnet leve paa den maate. Jeg overtok straks pleien av den lille og har hat ham siden, og vi hadde snart den glæde at se at han trivedes og at han begyndte at komme sig. 5 dage efter at barnet var kommet reiste s. Johanne med skoleskydsen til Musken for at hente Ellen. Da hun var saa svak mente vi, at de trængte hjelp ved transporten. Og der blev nok stor glæde da hun kom, for ellers hadde det nok ikke lykkedes at faa hende herind. Manden kunde nemlig ingen faa til at hjelpe sig med at føre hende, fordi man var ræd. Ja, det hadde været omtrent umulig at faa nogen til at føre det lille barnet ut her. Selv deres høit skattede lærer og prædikant, Per Erik, som ogsaa bor derinde hadde negtet at ta barnet med sig, skjønt han reiste den samme vei. Saa maatte de da slaa sig sammen begge John Finnesens døtre og Per Olsens datter, og disse 3 kom da med ham. Stakkars mennesker, de er nu saa svært opskræmte paa grund av tæringen som griper saa om sig; det ser jo nærmest ut som om Hellemolapperne skal dø ut. Men at deres frygt for sykdommen faar dem til helt at glemme barmhjertheten, det er nu sørgelig. Skoleskydsen fra Helland var straks villig til at ta den syke med, og saa kom hun da ganske godt frem. Det var mandag før pinse. Hun var daarlig, men ikke værre end at hun kunde være litt oppe om dagen og vi trodde, at naar hun først overvandt svakheten efter barselsengen, saa skulde hun komme sig litt igjen. Litet ante vi da at enden var saa nær. S. Johanne overtok pleien. Allerede pinseaftens morgen døde hun, og det kom meget overraskende for os alle. Ogsaa doktoren var overrasket, men da vi forklarte ham, hvordan sykdommen hadde ytret sig de sidste dage hun levet, sa

han, at det maatte være tuberklerne som var gaat til hjernen, og at dette var aarsaken til at døden kom saa fort. Nils og barna kom for at se til hende pinseaften, og det var naturligvis svært ondt for dem at de ikke mere fik træffe hende ilive. Fredag og lørdag næste uke hadde vi da stor begravelse her paa Fredly. Der kom 20 mennesker fra Hellemoen og flere kom til fra andre kanter. De er nemlig ikke rædde for at komme her til Fredly. De førte selv proviant med og vi stelte det saa hyggelig vi kunde for dem. Selv syntes de det hadde været som til bryllups. Vi har jo vor store pene forsamlingsaal med et langt bord midt efter, saa det er let at faa stelt til. Naturligvis var der stor sorg, som ogsaa tildels fik uttryk ved hysten, som det er deres sædvane; men ellers var nu dette ganske moderat. Allesammen glædet sig ved at se det lille barn som jeg bar ind til dem. Paa disse 14 dage var han kommet sig saa godt, at de alle frydte sig. Og mange av dem bad særskilt om den begunstigelse at komme ind og se hvor barnet laa, hvad de da gjerne fik lov til. — Vi fulgte da Ellens lik syngende ned til baaten, og saa drog de videre til kirkegaarden. Næste dag kom de saa igjen for at koke kaffe og ha et avskedsmaaltid. Per Erik, som før var saa ræd, han var ogsaa med ved begravelsen. Han turde nok ikke andet fordi det var blit sagt ham, at Ellen hadde nævnt hans navn en av de sidste dage. Det var nok kanskje en grund for flere. De er jo saa overtroiske.

Ja saa er det lille Olaf Edvard, som vi har tilbake her, og som ber om et hjem her. Hvad sier komiteen til det? Det var ganske rørende, at faren ganske høitidelig «forærte» mig gutten. Det er nemlig saa ute for ham. Han har desuten 3 andre smaa moderløse. Ellen hadde uttalt til vor pike, at hvis hun skulde dø, saa maatte hun si til Nils, at han matte ikke ta barnet bort herfra. Ret set er det vel den største gave, som nogen-

gang er blit Fredly tildel, eftersom jo Jesus sier, at den, som annammer et saadant litet barn i hans navn, annammer ham selv. S. Johanne og jeg er enige om at anvende av «søstrenes fripladsfond» saa langt det rækker til hans opfostring, og siden tror vi, at Herren paa anden maate vil sørge derfor. Vi tror sikkert at kunne gjøre regning paa, at baade komiteen og ellers mange av K. M. A.s medlemmer gjerne vil at denne lille, som er bragt os som gave, skal finde et hjem her paa Fredly. Han blir jo paa den maate K. M. A.s barn og det vil uten tvil bli til velsignelse. Lapperne er saa glad ved at barnet er her. Jeg tror, de synes, vi har den lille sammen, de kommer nu alle og vil se ham, og skjønt enkelte vistnok er ræd, at han har tæring, saa ser det dog ikke ut til, at de er ræd for ham her.

Vi hadde endel gode varme dage i forrige uke, og da begyndte vi vaaraannen. Men nu har vi sterk nordenvind og koldt, saa vi maatte nu indstille potetessætningen. Vi har nu omtrent halvdelen i jorden. Turnippen er saadd og endel grønfor, og vi holder paa at bryte op et stykke, som vi tænker at saa med havre og græsfrø. Vi har nu kjøpt koen for 75 kr. Det er ikk^e vor mening at beholde den, for den melker litet og er tungforet, som man sier, men vi har ikke fundet nogen bedre. Vi haaper at sætte bort koen og kalven paa beite for en billig pris og vil isaafald beholde kalven til høsten. Et par høns har vi, og vi har nu en som skulde komme frem med kyllinger næste uke. Vi kunde nu gaa igang med bordklædning, men staar desværre fast for lægter, men igaar fik vi forbindelse med Moss i telefonen, og han lovet at skaffe næste uke. Markus Losvik har lovet at paata sig arbeidet.

Det ser nu ut vil at vi blir ganske uten prest i Tystjord. Den vi har kommer til at forlate os straks efter konfirmationen og ingen søker sig

hertil. Det er en underlig tid her nu, det er som synden breder sig som aldrig før. Vi staar forventningsfulde for vi synes, Gud maa skride ind paa en maate. Gud være lovet, vi har vor lille bønneskare her paa Helland og alle disse bøner skal ikke bli ubønhorte. — Bededag stiftet vi en totalavholdsforening her med 14 medlemmer. Kristen Helland er død og blev begravet lørdag. Han satte sit haap til den levende Gud, saa vi haaper og tror, at han har kastet anker i den gode havn.

Hjertelig hilsen fra os begge ved
S. Olivia.

Fra Kurdistan.

Uddrag av breve fra frk. Thora Wedel Jarlsberg,

Kjære venner!

Silvan Farkin ^{10/s}—13.

Det er paatide at sende Eder en hilsen, ofte nok har jeg gjort det i tankene, men denne vinter har været ualmindelig haard og besværlig, det har vært umulig at greie mer end det absolut nødvendige. Vort liv frembyr for tiden ikke stort av almindelig interesse. Moslemerne er grundig skræmt av krigen, og vi søker dem kun naar vi blir kaldt. Nylig var S. Eva hos en rik agha, som hadde tæring, og hvis tilstand menneskelig talt var haabløs, hans kvinder var meget venlige, den unge frue kunde endog læse og var glad i evangeliet, men da jeg tilbød hende et testamente paa tyrkisk, avslog hun det høffig, hun var saa ræd stakkars. Hendes mor hadde tvunget hende til at ægte denne mand, hvis karakter efter hendes eget aabenhjertige utsagn var meget daarlig. De hadde bare været gift i 2 maaneder. Stakkars smaa, som maa være i bur hele livet og ikke faar tænke eller vælge frit i noget tilfælde. Da hendes mand tilkaldte læge, en fra Diarbekr, ophørte anledningen til at besøke denne familie. Idag er baade S. Eva og jeg særlig gla og taknemmelige. Førrige søndag

laa hun meget syk, idag kan hun være lidt oppe igjen. Hun hadde i længere tid følt sig elendig, overanstrengt som hun var av det oprivende slitende liv. I maa huske paa, at alt hertillands synes at være indrettet med vilje saa tungvint som mulig. — Dertil kom den meget strenge vinter, endnu inat har det frosset og Eufrat har været islagt i vinter. Førrige fredag blev S. Eva svært daarlig. Nu fulgte svære dage med feber og smerter. Jeg gav først chinin, da jeg trodde det var malaria, men da det slet ingen virkning hadde, opgav vi videre tanke paa medicin og overlot utgangen til Gud. Det syntes en tid, som om det skulde bli tyfus. Jeg tænkte hele tiden paa det kjære gamle sted: «Vær ikke bekymret for noget,» ti behymringen var meget nær i de dage, og jeg erfaret ogsaa sandheten av, at Guds fred bevarer ens hjerte, naar man kaster alt paa ham. Den 7de dag ophørte feberen, og nu behøver min kjære patient kun at komme til kræfter igjen. Det er mig en glæde at berette, at folk var svært venlige. Mange sendte melk som gave, og det var det allerbedste vi kunde faa og omtrent det eneste S. Eva kunde nyte. Engang gav jeg hende surmelk fra markedet, men det blev hun syk av, ti kurderne pleier at helde «medecin» i for at faa den tyk, enten jodkali eller helvedesten, sies der. Vore venner har heller ikke prøvet at storme vort værelse, bare forhørt sig og sendt hilsener. Selv barna paa takene har været snille. Skolen har gaaet sin gang, og jeg prøvet at hjelpe de faa syke, som kom. Søndagsbibeltimerne forberedte jeg med vor bibelkvinde og Hovhannes kone og lot dem ta dem. I torsdags tok jeg timen selv og er saa glad for de stunder, jeg kan tale med dem om Frelseren. Om torsdagen kommer bare 3—4 koner og lærerinden samt et par unge piker. Vor bibelkvinde er rigtig en ægte kristen, og jeg tror hun kan virke meget. Det er rent rørende, hvor hun glæder sig ved ordet. Perapian, b. Hovhannes

kone er ogsaa god og desuten flink til at læse og oversætte, saa hun passer til at arbeide blandt andre. Man maa jo se at faa alle kræfter anvendt. Det er, som om der laa mange ulmende gløder rundt omkring, som maa samles og sættes i brand. B. Hovhannes arbeider, hvad han kan, gaar rundt i husene, ber med folk og vidner for alle med en rent apostolisk iver. Han burde være evangelist og reise rundt i landsbyerne, hvor der hersker rent hedenskap. Ogsaa her i Farkin er forholdene forfærdelige. Folk er saa forbauset over os, som bor ganske alene.

Igaar kom en for et aar siden bestilt kasse fra England, gr. et stort bibelsk billede, var den lang og smal, og da trodde de straks, at vi hadde faaet Mausergewær. Ja, de har noen forestillinger.

Nu vil jeg be Eder ikke bli træt av stakkars Farkin og den ringe begyndelse her. Arbeide her trænges, det er mere end sikkert, og saa længe Gud ikke klart viser os en anden vei har vi ingen ret til at forlate den lille kjæmpende menighet, som dog efter evne prøver at løfte ordets fakkelt høit. Om her efter B. Hovhannes' inderlige bøn blev liv, kunde det bli til uberegnelig velsignelse for gregorianere og moslems. De indfødte har dog langt større utsikt til at vinde sine egne, end vi har, og vi bør kanskje mest søke at hjelpe dem frem til frelses erkjendelse og saa sætte dem i arbeide. Det er godt at høre Dia Waringi tale til de enkelte; hun forstaar at træffe den rette tone og er stille og beskeden. I sidste bibeltime sa hun paa sin barnlige maate: «Undertiden kan jeg bli saa gla, naar jeg føler at jeg hater synden for da tænker jeg, det maa da være et tegn paa, at jeg hører Jesus til.» Da vi talte om Herrens ord. «Den som forlater far o.s.v. for min skyld.» sa hun: «Det gjælder vel os ogsaa,» hende og hendes mand, — for da kurderne kom i massakertiden, sa de: «bare opgi Jesus, og vi rører intet.»

Vi svarte: «Ham kan vi aldrig fornegte — ogsaa tok de alt hvad vi eiet.»

De var rike folk og lever nu i trange kaar, de 2 gamle med 1 sindssyk søn, som til tider er voldsom og en anden ikke helt normal, den meget begavede datter er nu i Amerika.

21. marts 13.

Alle de gode ting er nok stjaalet underveis, vi faar venne os til det, men Jensens pakke kom frem, selv da S. Eva var sykest gav jeg et lite stykke mysost og det var hun saa glad i. Nu har vi fuldt op av alt, veiene er atter aapne og der kommer mange patienter, ogsaa mange kurder langveis fra. Vi har faaet en varm indbydelse til en stor begi Hagro, som er saa taknemmelig for en slægtnings helbredelse. Mange leiligheter. S. Eva er endnu svak. Jeg er bedre nu. Mit hode var saa daarlig en tid. Fil. 4, 6.7 bygger vi paa. Tak for al forbøn.

2. mai 1913.

Jeg har havt mange kjære breve hertil, det er saadan en hjelp at føle kjærlighet herute, hvor alt er saa mørkt og kaldt.

Mon det nu endelig blir fred i dette stakkars land. Fanatismen og usikkerheten tiltar i det siste, muhamedanerne minder hinanden om, at den, som ikke har drøbt en kristen, ikke kan komme i paradiset, og det allerværste er, at ogsaa saakaldte kristne mener, at de maa drøpe en moslem forat komme til Kristus. Dette viser, at «Kristendommen» her i grunden er muhamedanisme bare med et andet navn, istedetfor Muhammed sætter de Kristus, men uten anelse om, hvad Han gir, og hvad Han fordrer. S. Eva og jeg har hittil ikke blit forulempet paa veiene til landsbyerne, men vi faar mange advarsler. Landeveiene er næsten tomme, folk gaar bare i store følger, mord og plyndring forekommer hyppig; unge studerende, som vil bli muhamedanske geistlige, gaar omkring med revolver og søker leilighet til at skyte ensomme vandrere, handel og vandel ligger nede.

Igaar — Kristi Himmelfartsdag — tok vi nogle venner med paa en tur, kvinder gaar ikke ut alene og vi tænkte de kunde ha godt av at trække frisk luft i denne deilige vaartid. Men det blev ingen fornøielse. Da vi naaede vort maal, den lille vakre kilde med de store trær, var der et stort selskap kurderkvinder. Disse pleier alltid at indby os, naar vi er alene, og vi faar mangen samtale med dem, men nu saa de paa os med mørke blikke, fordi vi hadde armeniere med. Vi satte os da i en hulvei, hvor der var litt skygge og spiste vore rosiner. Straks kom et par store gutter til og stod i nærheten færdige til stenkastning, mens B. Hovhannes gamle svigermor uforsigtig nok fortalte om kurdernes voldsgjeringer. En gut især saa riktig rasende ut og begyndte at kaste, vore venner blev nervøse og skjældte paa ham, saa han skrek: «Nu vil jeg kaste meget værre.» Jeg gik da til ham og forestillet ham at han var eller vilde bli en mand, og at det var en mands plikt at beskytte de svake; dette var han enig i og holdt op at kaste: «Jeg mente ikke dig, jeg mente de andre,» sa han, som om det var bedre. Vi gik op paa fjeldet, satte os og begyndte at synge de vemodige kurdiske sange. Da kommer sandelig de 3 gutter efter os og sætter sig til os og ber os synge mere «det er vakkert» sa de. De pekte paa evangelierne i min lomme og vilde høre hvad der stod i dem. Saa spurte de kvinderne om det var sandt, at vi var komne for at dræpe dem! Nogen har indbildt dem at vi er sendt av en regjering for at ødelægge dem. Kurderne er i grunden saa mottagelige for venlighet. Tænk i forgaars kommer 2 kurderkvinder til os, som hadde været i Semal i sommer. De hadde hørt, at vi hadde git barna sukker og været venlige mot dem. Nu kom den yngste av dem og la 5 øre paa bordet og bad os aapne evangeliet, forat hun kunde peke paa et vers. Vi sa hende, at det var os den største glæde at læse for hende, og at vi ikke tok penge for Guds ord. Vi tillot hende at peke paa et vers med den svære stoppenaal, hun hadde medbragt i dette øiemed og prøvet at forklare hende veien til frelse. Hun hørte efter men uten at forstaa stort, optat som hnn var av sin nød. Hendes miand hadde nemlig forstødt hende, og hun var uten livsophold for sig og sine barn. «Har Guds ord noget godt at si mig?» sa hun atter og atter med taarer i øinene. Vi sa hende, at hun kunde klage al sin nød for Jesus og bad med hende. Saa drog hun bort til sin fjerne landsby, stakkars liten; mon hun fortsætter at bede? Hun spurte os ogsaa om vi skrev amuletter, som deres prester gjør for penge.

Chatu na Chatu har atter ladt os kalde, ja har endog selv besøgt os. Hun har en hævelse i ansigtet, som hun vilde ha medicin for. I sit hjerte er hun svært bange, men hun er venligheten selv nu, naar hun trenger os. Gud alene kan aapne de mørke hjerter.

Vi har en deilig vaar, efter den haarde vinter dobbelt deilig, jeg nyter den av ganske hjerte. Det er eiendommelig, at jeg kanske netop paa grund av den sterke træthet har en saa dyp glæde ved alt det friske liv i naturen. Der er løfte i det. Guds kraft kan og vil i hans tid skape vaar i hjerterne her ogsaa. Vi glæder os til P. Lohmanns besøk i juni.

Kjærlig hilsen eders *Thora Wedel.*

Armenien.

Fra vor kjære søster Bodil Biørn i Musch er der siden sidste Kvartalshilsen ikke indløpet noget brev til K. M. A., men gjennem frk. Wedel hører vi at hun er frisk. Hendes tid er sterkt optat, da et stort ansvar hviler paa hende med Hülfsbunds arbeide i Musch. Baade s. Bodil og hendes arbeide lægges varmt frem til forbøn.

Der er nok flere

av os K. M. A. søstre, som erindrede de rike dage, Gud gav os ifjor under Lillehammerstevnet. Vi kjendte, at Herrens aand var mægtig tilstede. Maatte vi være med og forberede det næste møte med forbøn; det er av stor betydning, at samfundslivet fremmes blandt os ved disse møter. Om Gud gir anledning la os prøve at komme til Lillehammerstevnet. Det vil finde sted fra 26—29. aug., indmeldelse maa ske inden 8. aug. til *Edin Holme, Langø Hvalstad*. Indmeldelsespenge 2 kroner.

Medlemsmærke for K. M. A.

I likhet med hvad K. M. A. har i Sverige og Danmark har vi nu ogsaa i Norge bestilt en vakker liten blaa emaljenaal, som fra 1. septbr. er at faa paa K. M. A.s kontor for 1 krone pr. stk.

Kvartalshilsens redaktion vil være taknemmelig for meddelelser fra K. M. A. søstre utover landet, — enten beretninger om K. M. A. arbeide eller opbyggelige stykker, som — det eftersom pladsen tillater det vil bli optat i bladet. *Kontoret* er lukket i juli og august. *Resterende kontingent* bedes indbetalt i septbr.

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keysers gt. 13, Kristiania.